

זה יכול לקרות מחר: 'אסר עראפא' ינאם בכנסת!

הנאום שלא נואם

נאומו של עראפא, בעת ביקורו (הדימוני) ב-כנסת. בצורה זו הסביר המחבר, נורמן מוס, את נקודת-ההשקפה הפלסטינית המתונה, כפי שדגל בה סעיף המאמץ המנוח, וכפי שדוגל בה — לדעתו — 'אסר עראפא' עצמו. „העולם הזה” רואה עניין בפירסום „נאום” זה במלואו:

יאסר עראפא בישראל? יאסר עראפא בכנסת?
זה מצלצל כמדע בידיוני. אך כך גם צילצלה, לפי חצי שנה, האפשרות שאנוואר אל-סאדאת יבוא לירושלים וינאם בכנסת. לפני כמה ימים פירסם השבועון הבריטי „לונדון איילוסטרייטד ניוז” טכסט (דימוני) של

רק עליידי כיבוש איזור זה תוכלו להחזיר את כוחות האוייב במרחק בטוח מלב מדינתכם, וכי הגבול שקדם למילחמת '67 ענת כי חלקה המרכזי של פלסטין — היה מרוחק מן הים, באחת מנקודותיו, כדי 25 קילומטרים בלבד — כך שטנקי האוייב היו מסוגלים לבתק את ישראל לשניים בתוך 20 דקות.

ההתנגדות מן הסוג האחר, והיא מודי גשת תכופות עליידי אנשים שונים, טר ענת כי חלקה המרכזי של פלסטין — ירושלים, בית-לחם, יריחו ויס-המלח — שייכים לישראל מכוח זכותה עליהם, כי זו ארץ-ישראל העתיקה, ארץ התנ"ך שהבי טיה אלהים לישראל.

ובכן, עם ההתנגדות מן הסוג הראשון ניתן להתווכח, על בסיס ביטחוני, או להי-פגש עימה באמצע הדרך, או לחשוב על סידורים אלטרנטיביים להבטחת ביטחונה של ישראל. אך אין סיכוי רב להגיע ל-פשרה בכל הנוגע לסוג השני. איי אפשר להתווכח עם דבר האלוהים, או לפגוש בו באמצע הדרך. אם ממשלת ישראל אכן מאמינה שאלוהים נתן לה את הגדה המערבית, כי-אז עליה לומר זאת בבהירות, עלימנת שלפחות אנו והעם הישראלי נדע מדוע לא יוכל להיות שלום.

כאן אוכל להוסיף, כאילו במאמר מוס-גר, כי אם רצונכם האמיתי הוא להתיישב בארץ התנ"ך, כי-אז אולי כדאי לדון בי נסיגתכם מתלאביב ומחיפה, מאחר שבני

חיים הכבושים לבין אחיהם? אתה-עצמך רצית במולדת עבור היהודים. אתה לחמת בבריטים משום שלא התירו ליהודים מאי-רופה לבוא לפלסטין.

אך אני באתי לכאן על-מנת לנסות לע-שות שלום. לא כדי להכתיב לך שה שתוכל או לא תוכל לעשות. ואני אומר לך, בשם טובתך-שלך, כי תוכנית זו של הענקת אוטונומיה לגדה המערבית ולרצועת עזה, עם ממשל-עצמי מקומי, אינה אלא שוט פרי תיכנון, שיונף לבסוף מעל גבך-שלך. (אני אומר „תיכנון” ולא „עשייתך”, כיוון שעדיין לא בטוח כלל שהדבר אכן יקום ויהיה.) אתה אומר שהתייילים הישראליים חייבים להישאר. לא פקידים או מורים — אלה יכולים להיות ערבים — אלא חיילים. אולם, את מי שונאים תושבי קולוניות ביותר, מקרב כובשיהם? את אני שי הצבא, כמוכן. אלה, על מדיהם וכלי-הנשק שבידיהם, מהווים את סימלו של הכוח השולט. הם ההופכים מטרות ראשונות ליידי-אבנים ולאחר-מכן לרצח. כולנו מכי-רים את מעגל-הקסמים של דכוי והתקור-ממות, ושל האכזריות ואכזריות-הנגד ה-באים בעיקבותיהם.

אני מודע לכך שבישראל קיימת התנג-דות מוחלטת לנסיגה מן הגדה המערבית. להתנגדות זו שני סוגים, ולדעתי נחוץ להבחין ביניהם.

האחת היא התנגדות המבוססת על שי-קולים ביטחוניים. יש בכם הטוענים כי

אני מבקש ממך שתבין זאת לא מפני שאני רוצה ברחמיך, ואפילו לא רק מפני שאני רוצה בהכנתך — אף שאני רוצה בה — אלא מפני שעליך להכיר בכך שתשוקה זו למולדת משלנו מקורה לא רק בריגשותינו, אלא גם מן הצרכים האובייק-טיוויים של מצבנו.

מדינה זו שאנו, הפלסטינים, חפצים בה, יכולה להיות חלק מקונפדרציה עם ירדן, והיא יכולה גם להיות קשורה עם ישר-אל. המיסגרות החוקיות האפשריות רבות ושונות.

„במה רצונכם, אלוהים

או ביטחון?”

אתה מדבר על אוטונומיה עבור הגדה המערבית ועזה, ואתה שולל מהן ריבוי-נות. אולי תצליח לשחד אחדים מן המני-היגים המקומיים, לזמן-מה, בהציעך לתור-שבים שם חירות ואוטונומיה רבות מאלה שמן הם נהנים כרגע, אך האם אתה באמת סבור שהם ישלימו עם מעמד קולוני-אלי לנצח? בתנאים שאתה מציג, הם לא יוכלו להרשות לפלסטינים אחרים לבוא לשם על-מנת שתהא זו מולדת לכל בני-עמנו. האם אתה באמת סבור שתצליח לתקוע טריז בין הפלסטינים החיים בשט-

ויכוחים היסטוריים העוסקים בשאלה אם הפלסטינים הינם עם בפני עצמו או לא, בלתי-ירלוואנטיים כמו הוויכוח העתיק אם העם היהודי הוא אומה, או דת, או קבוצה אתנית, או שמא רק תוצר של דימוינכם המבולבל. אין זה עיסוק של איש, מבלי עדיכם, להחליט מה יהיו תחושת הזהות שלכם או שאיפותיכם. כך הדבר גם לגבינו.

אנחנו אומה, כיוון שאיננו יכולים להיות שום דבר אחר. מה אנחנו? אנו זרים באר-צות ערביות אחרות, נסבלים באחדות מהן בזכות הזדקקותן להשכלתנו ולכישורינו הטכניים, מדוכאים באחרות: תחילה ביר-דן ולאחר-מכן בלבנון, בעזרת סוריה — המכונה „בת-בריתנו”. במצב נואש זה פור-נים אחדים מאיתנו לפעולות-אלימות קיי-צוניות. יש המעודדים אותנו בדיברי אהדה, אך שום ממשלה לא תמכה בנו כאשר גיר-שו אותנו, רדפו אותנו והרגו בנו.

וכאשר אני מציג הפניכם תמונה זו, ברצוני לשאלכם דבר-מה: האם זה מז-כיר לכם משהו?

מר בגין! הנשיא סאדאת דיבר אליך כדבר איש מצרי אל ישראלי. אני מדבר אליך, ברגע זה, כערבי-פלסטיני אל יהודי.

באחרונה דיברת בלונדון, מר בגין, על מציאת פיתרון הומאני לבעייה הפלסטי-נית. אני מעריך את גישתך ההומאנית, אך אנו איננו רוצים להיות בעייה. אנו רוי-צים להיות נושא, לא חפץ, ולקבוע את גורלנו במוריידינו.